

SENDE AĞLA

Ahmet TÜRKAN tarafından yazıldı.

Cuma, 09 Ağustos 2019 20:18 - Son Güncelleme Salı, 10 Eylül 2019 09:20

Azman Dede Balıkesir`de son gömdüğümüz Çanakkale gazisi İvrindi'nin Mallicaköyünden 104 yaşında idi. Gençliğinde iki metreyi aşkın boyu,dev görünümüyle insan azmanı sayılmış herkes ona azman demeye başlamış, soyadı kanunu çıkınca da Azman soyadını almıştı. Esas ismi adeta unutulmuştu.Yıllar önce bir yerel araştırma sırasında Mallica köyü kahvesinde kendisiyle görüştüm. Kulakları ağır işitiyordu. Köylülerden biri yardımcı oldu. Benim sorduklarımı kulağına bağıra bağıra söyledi. Sorduklarımı cevapladı . Söz Çanakkale`ye geldiğinde o koca ihtiyar sarsıla sarsıla, hiçkırıklar içinde ağlamaya başladı. Kendi zor duyduğu için kan çanağına dönen gözleriyle bize de duyurmak için bağıra bağıra anlatmaya başladı : -"Bir hücum sırasında bölük erimişti. Yüzbaşı telefonla takviye istedi. Gece yarısı siperleri takviye için istediğimiz askerler geldi. Hepsi askere alınmış gencecik insanlardı. Ama içlerinde daha çocuk denecek yaşta üç-dört asker vardı ki hemen dikkatimizi çekti. Bölüğü düzene soktum.Yüzbaşı gelenlerle tek tek ilgileniyor, karanlıkta el yordamıyla üstlerini başlarını düzeltiyor, sabah yapılacak olan süngü hücumuna hazırlıyordu. Sıra o çocuklara geldiğinde, o cıvıl cıvıl şarkı söyleyerek gelen çocuklar birden çakı gibi oldular. Yüzbaşı sordu; "Yavrum siz kimsiniz?", içlerinden biri; "Galatasaray Mektebi Sultanisi talebeleriyiz Vatan için ölmeye geldik!.." diye cevap verdi. Gönlüm akıverdi o çocuklara. Bu savaş için çok küçüktüler. Daha süngü tutmasını bile bilmiyorlardı. Onlarla ilgilendim. "Mermi böyle basılır. Tüfek şöyle tutulur. Süngü böyle takılır. Düşmana şöyle saldırılır!.." diye. Onları karşıma alıp bir bir gösterdim. Siperlerin arkasında ay ışığında sabaha kadar talim yaptık.Gün ışımadan biraz dinlensinler diye siperlere girdik. Ortalık hafif aydınlanır gibi olunca hep yaptıkları gibi düşman gemileri gelip siperlerimizi bombalamaya başladılar. Yer gök top sesleriyle inliyordu. Her mermi düştüğünde minare gibi alevler yükseliyor birgün önce ölenlerin kol, bacak, el, ayak parçaları havaya kalkan toprakla siperlere düşüyordu. Mermiler üzerimizden ıslık çalarak geçiyordu. Siperler toz duman içinde kalmıştı. Bir ara yüzbaşı "Azman yandık!.." diye siperin köşesini işaret etti. O şarkı söyleyerek sipere gelen, sanki çiçek toplarmış gibi neşeli olan o çocuklar siperin bir köşesinde sanki bir yumak gibi birbirine sarılmış tir tir titriyorlardı. Çocuklar harbin gerçeği ile ilk defa karşılaşıyorlardı. Ürkmüşlerdi. Yüzbaşı yandık demekte haklıydı. Muharebede bir ürküntü, panik meydana getirebilirdi. Tam onlara doğru yaklaşırken içlerinden biri avaz avaz bir marş söylemeye başladı!..

Annem beni yetiştirdi bu yerlere yolladı.

Al sancağı teslim etti Allah'a ısmarladı

Boş oturma çalış dedi hizmet eyle vatana

Sütüm sana helal olmaz saldırmazsan düşmana

Baktım hemen biraz sonra ona bir arkadaşı daha katıldı. Biraz sonra biri daha... Marş bitiyor yeniden başlıyorlar. Bitiyor bir daha söylüyorlar. Avaz avaz!.. Gözleri çakmak çakmak... Hücum anı geldiğinde hepsi süngü takmış, tüfeklerine sımsıkı sarılmış, gözleri yuvalarından fırlamış dişler kenetlenmiş bekliyorlardı . O an geldi. Birden yüzbaşı "Hücum!.." diye bağırıldı. Bütün bölük, bütün tabur, bütün alay cephenin her yerinden fırladık. İşte tam o anda, o çocuklar kurulmuş gibi siperlerden fırlayıverdiler. İşte o an. Tam o an bir makinalı yavruları biçiverdi. Hepsi sipere geri düştüler. Kucağıma dökülüverdiler. Onların o gül gibi yüzleri gözümün önünden gitmiyor. Hiç gitmiyor!.. İşte ben ona ağlıyorum, o çocuklara ağlıyorum!.."

SENDE AĞLA

Ahmet TÜRKAN tarafından yazıldı.

Cuma, 09 Ağustos 2019 20:18 - Son Güncelleme Salı, 10 Eylül 2019 09:20

//

Azman dede ağlıyordu. Ben ağlıyordum. Kahvede kim varsa ağlıyordu. Kahveci gözyaşları içinde bize çay getirdi. Eğildi; "Azman dede hep ağlar. Niye ağladığını bugün ilk defa anlattı ." Dedi.

C. Bayar Üniversitesi Öğrenci Konseyi'nin hazırladığı Çanakkale adlı kitapçıktan..